

Regeringens nærmere Bestemmelse og i Genhold til Loven af 11te Februar 1863, men den høitærede Indenrigsminister har gjort opmærksom paa, at dette vel er fuldstændig tilstrækkeligt med Hensyn til Kjøbstadgrunden da denne ikke tidligere har været sat i Hartkorn, og altsaa Reglerne for den Skyld sætning af samme, der vil være at foretage i Genhold til Loven af 1863, vilde finde Anvendelse ogsaa paa den Deel af Kjøbstadgrunden, som nu kommer til, men at det derimod med Hensyn til Kjøbstadjorderne er forudsat, at disse allerede ere satte i Hartkorn, hvorfor Loven i Henseende til disse kun indeholder specielle Regler for Omdelinger, Omreguleringer o. s. v.; her kommer jo derimod et nyt Terrain til, der aldrig har været sat i Hartkorn, da Fæstningen er ældre end Skyldsætningen. De Afviselser fra Reglen, som der her er Spørgsmaal om, ere imidlertid saa ubetydelige, at der efter vor Mening ikke er mindste Betænkelighed ved at overlade Sagen til Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse, der naturligviis vil blive tagen overensstemmende med de Regler for Skyldsætning i det Hele, som indeholdes i Loven. Denne Skyldsætning og den deraf følgende Skattepligt til Stat og Commune skal indtræde, hvad enten Regeringen selv beholder Grunden, eller den sælger den til Private, eller den overdrager den til Nyborg Commune, og dette beder jeg særlig lagt Vægt paa, thi jeg er bange for, at det ikke allevegne er blevet opfattet rigtig. Det er ikke, fordi det er offentlig Eiendom, at denne Grund nu er skattefri, men kun fordi den er anvendt til Fæstning, og naar altsaa Fæstningen nedlægges, maa Skattepligten indtræde, hvad enten Staten selv beholder den, eller sælger den til Nyborg Commune eller Andre; thi dette har ikke det Alleringeste med Skattepligten at gjøre. — Der er en heel Deel andre Følger, som vilde udspringe af Fæstningens Nedlæggelse, saasom at Grændsen for Byggeloven, Grændsen for Sundhedsvedtægten o. s. v. derefter vil være at udvide til Byens Grændse, men disse Følger synes at være saa naturlige, at man ikke har troet at behøve at nævne dem særligt.

Jeg kommer nu til en lille Tilfætning, som er foreslaaet til den af mig før omtalte § 2 med Hensyn til Veivæsenet. Hidtil ere nemlig to Veistykker af Hovedlandeveien, som gaaer fra Kjøbenhavn over Korsør og Nyborg og videre baade til Sjælland og Syd-paa, kort sagt, den vigtigste Landevei i Danmark, da den er Hovedforbindelsen mellem Rigets tvende Hovedafdelinger og desuden med Udlandet — jeg siger af denne store Hovedlandevei ere to Stykker hidtil ikke blevne behandlede efter de almindelige Regler, fordi deres Vedligeholdelse var overtagen af Krigsministeriet, naturligviis ikke af nogen anden Grund end, fordi dette ikke paa Fæstningens Grund vilde have nogen anden Myndighed end sin egen, ialtsald ikke med Hensyn til saadanne Terrainforhold. Det er det Veistykke over Ravelinen, eller hvad det hedder, som ligger mellem Nyborg Byes Hovedgade og Havnen, altsaa mod Ost, og det Stykke mod Vest, saalangt som Fæstningens Grund gaaer. Disse Stykkers Vedligeholdelse skal efter § 2, saaledes som det sikkert ogsaa vil finde Rigsdagens Bifald, ikke længere paahvile Fæstningen; men, da der ikke kan være Tale om, at den ikke skulde paahvile Noget, maa disse Veistykker vedblive at være, hvad de ere, nemlig Hovedlandevei, eller, som det nu kaldes, Landevei, og altsaa behandles aldeles paa samme Maade, efter de samme Regler, efter hvilke de vilde være blevne behandlede fra først af, dersom Fæstningen ikke havde været. Hvis disse Regler ere, kan der ikke let være Tvivl om, men Udvalget har dog troet, at det vilde være rigtigst derved at henvise til den almindelige Lovgivning, nemlig Loven af 21de Juni 1867 §§ 2—5, hvorefter som bekjendt Amtsrædet har Bestyrelsen og dertil fra Kjøbstaden modtager et Bidrag, forsaavidt Hovedlandeveiene angaaer, efter Hartkorn, og forsaavidt Hovedlandeveisgaderne vefkommer, efter det i Loven bestemte Forhold. Det er dette Forhold, som vil og maa indtræde, saasnart disse Veistykker udgaae af deres nuværende særlige Forhold, og man har troet det rigtigst, da man særlig omtalte disse Landeveistykker, da ogsaa at nævne dette. — Forandringen med Hensyn til § 4 har jeg allerede motiveret, ligesaa vel